

Välja
mellan
vänskap

kapitel 1:

Tramp... tramp.. tramp. tramp, tramp, tramp. Stegen blev allt högre ju närmre de kom mig. Dörren öppnades och pappa kom in.

-Det är frukost! sa pappa, han stängde hårt igen dörren efter sig. Jag kollade på rummet som jag hade sovit i, mitt rum. Det var uppslitna tapeter med små, blåa blommor på. Nere på golvet låg en liten, vit, lurvig matta. Uppe på väggarna hängde massor av stora tavlor som pappa hade fått av våra släktingar. Hörnen av rummet var möjligen och vissa träplankor var sönder i ändarna.

Jag kollade på klockan. Den var 06.45. Jag ville inte gå upp. Skolan var överskattad som vanligt. Alla läxor som man skulle göra, alla krav på en. Jag gosade in mig i den mjuka kudden och drog upp täcket. Inte en chans att jag skulle gå upp till skolan idag.

Dörren öppnades och pappa kom in igen.

-Hör du inte vad jag säger? Upp sa jag! sa pappa argt och lämnade rummet igen. Jag orkade verkligen inte gå upp, men jag var tvungen, annars skulle pappa bli vansinnig på mig. Jag kravlade mig upp ur sängen och kollade mig i spegeln, mitt bruna, långa hår var tovigt och slitet och mina kristallblåa ögon tindrade emot spegeln. Mina pyjamaskläder var egentligen för små.

Men jag skulle nog klara av att ha dem ett tag till. Jag kollade ner på sängen, allt jag ville vara att somna om i sängen, mina ögon drogs sakta emot ett litet fotografi av min mamma på nattduksbordet. När jag var ungefär 4 år så var mamma otrogen med en annan kille än pappa. Hon berättade det för pappa, han slog henne och han söp sig full den kvällen, Jacob och Anthony hade fötts veckan innan. Hon tröttnade på pappa och reste bort med den andra killen.

Jag har aldrig träffat honom men det är väl bara bra. Han vill väl inte ha något att göra med snorungar som mig. Jag saknade mamma, jag kom ihåg att hon alltid var snäll mot mig, hon läste alltid massa sagor för mig när jag var liten.

Mamma hade långt, blont hår och stora bruna ögon, mitt bruna hår hade jag ärvt av pappa, han hade mörkt, nästan svart hår och var ganska lång. Jag gick sakta mot dörren. Jag hörde skriken ifrån köket.

-Pappa! Jag vill bre min macka själv!
Det var en av mina lillebröder som skrek det.

Jag gick sakta mot dörren, så trött som jag var. Öppnade den och stängde den lätt bakom mig.

Jag kollade framför mig. Köket var bara några meter bort. Jag kunde höra högre hur de skrek till varandra. Jag gick dit, granskade dem. Pappa satt som vanligt ganska rak i ryggen med en sur min. Men däremot mina småbröder, Anthony och Jacob, satt inte. De hoppade upp och ner på sina små trästolar.

-Sätt er ner! skrek pappa till dem och Anthony, Jacob och jag förstelnades. Allt blev tyst.

-Att ni aldrig kan vara lite lugna för en gångs skull, sa pappa till dem och vi började röra oss igen.

Anthony och Jacob satte sig ner på stolarna och började äta sina ostmackor. Jag satte mig ner på en ledig stol bredvid Jacob. Bredde min macka och satte på lite ost.

-Varför får hon bre sin egna macka men inte vi!? skrek Anthony över hela matbordet.

-Tyst! Bry dig inte om vad hon gör utan sköt dig själv. Hon är äldre än dig, sa pappa högt till Anthony. -----

-Me...

-Tyst! Anthony slutade att protestera och åt upp sin macka, och det gjorde jag också. När jag var färdig diskade jag min tallrik och la i den i torkstället. Efter det så gick jag till mitt rum. ----- Det var dags att välja kläder för dagen. Det slutade med att jag valde en svart tunika och ett par slitna byxor. Folk trodde att jag fick allt jag ville ha, att jag köpte dessa jeansen när de hade alla hål, att det var meningen.

Men så var det inte alls. Jag hade jättefå kläder, jag hade slitit upp dessa jeansen utav att jag hade trillat. Jag fick aldrig nya kläder av pappa. Jag var egentligen som alla andra, fast bara mycket fattigare. Folk trodde att jag hade allt det där coola. Men egentligen hade jag inget av det. Jag hade bara några få saker som var sönder, de hade jag haft sedan jag var liten.

Jag kollade på klockan, den var 07.45. Men jag hade lite tid kvar att göra mig i ordning på, Sedan gick jag till toaletten för att göra i ordning mig.

Jag tog upp min tandborste och min tandkräm och började borsta. När jag var klar med att göra mig i ordning så satte jag mig i hallen för att sätta på mig skorna. När jag var klar så sprang jag ut för att ta min cykel. Jag hoppade upp på cykeln och körde iväg mot skolan.

Kapitel 2:

När jag var framme i skolan så ställde jag cykeln i cykelstället och låste den. Jag gick in i skolbyggnaden.

-Hej, hörde jag någon säga. Jag kollade upp. Där såg jag en tjej. (Madison) Jag granskade henne. Hon hade ljusbrunt, långt hår (nästan blont) och gröna ögon. Hon log mot mig. Hon var en av mina vänner.

-Hej, sa jag.

-Du vet väl att det ska komma en ny tjej i klassen idag? frågade hon med ett leende.

-Aa, sa jag och la in min väska i mitt skåp.

-Det ska bli jättekul! Tänk ifall hon vill vara med oss! sa Madison och drömde sig vidare.

-Aa, kanske, sa jag och låste mitt skåp.

-Vadå? Ska det inte bli kul? frågade Madison mig när hon märkte att jag inte var så intresserad av den där nya tjejen.

-Jo, visst det ska det väl, sa jag.

-Det verkar inte som det när du säger det så där, sa Madison lite surt.

-Jaja, men kan du sluta fråga om den där tjejen hela tiden, sa jag och det blev tyst.

-Hej! sa Chloe.

-Hej, sa jag. Chloe var en annan utav mina vänner.

-Vad ska ni göra idag? frågade hon oss och log.

-Inget antar jag, läxor kanske, sa Madison och plocka upp ett tuggummipaket ifrån hennes väska.

-Kan jag också få? frågade Chloe.

-Ehm, visst, svarade Madison och räckte fram tuggummipaketet till Chloe.

Efter allt stim och alla röster så blev det helt tyst och allas blickar fördes till två människor.

När ringklockan ringde in gick alla eleverna in till respektive klassrum och satte sig på stolarna. Hennes mamma hade gått nu och vår lärare stod bakom henne.

-Hej allihopa! Idag börjar en ny elev i vår klass. Hon heter Rami och kommer ifrån Rumänien. Ta väl hand om henne nu allihopa!

Kapitel 3:

Efter skolan skulle jag gå och lägga lite nya läxor i min väska som jag skulle göra ikväll. Då kom Madison igen.

-Asså såg ni den nya!?! Hon såg inte ens bra ut! Och jag som trodde att hon kunde vara med oss! Men hon ju bara en jävla nolla! Ingen kommer någonsin att vilja vara med henne! sa Madison ganska högt och gick raka vägen till hennes skåp som var bredvid mig.

-Eller hur Christie!?! sa hon till mig.

-Aa... sa jag utan att tänka på vad jag hade sagt, hon där Rami verkade ju ändå helt okej.

Just då gick Rami förbi för att gå till hennes nya skåp.

-Fan! Varför sa jag det!?! Just då när hon gick förbi! Hur dum får man vara..? tänkte jag och slog huvudet mot skåpet. Rami kollade ner i marken när hon tog ut sin väska ur sitt skåp.

-Hörde du vad jag sa!?! skrek Madison. Du är en jävla nolla! Ingen kommer någonsin att gilla dig! Rami försökte att inte låtsas om Madison.

-Hallå, hör du mig inte eller!?! sa Madison igen. Men Rami bara fortsatte att vara tyst. Rami stod fortfarande kvar på samma ställe och sneglade på Madison.

-Du är fan sjuk! skrek Madison.

Madison vände sig om mot mig och vi började prata. I ögonvrån såg jag Rami som sprang mot tjejtoaletten gråtandes. Madison kollade bakom sig och såg samma som jag, Rami.

-Asså vilken tönt! sa hon till mig och himlade med ögonen.

-Aa... sa jag och tyckte en aning synd om Rami. Hennes första dag och allt.

-Men i alla fall, vill du ha pyjamasparty med mig och Chloe i kväll? undrade Madison och låtsades som att inget hade hänt.

-Aa, sa jag men allt jag kunde tänka på var Rami.

***

Kvällen gick och nu skulle vi tre sova. Vi borstade tänderna och gjorde i ordning oss och sedan la jag och Chloe oss på varsin madrass i Madisons rum och Madison la sig i hennes säng. Vi lekte sanning eller konka. Madison började att fråga Chloe.

-Sanning eller konsekvens?

-Ehm.. Sanning.

-Vem tycker du är mognast av alla killar i klassen?

-Ehm... Ethan. Svarade Chloe tveksamt.

Sedan var det Chloes tur. Hon frågade Madison.

Sanning eller konsekvens, Madison?

-Jag tror jag tar... sanning... Svarade Madison.

-Okej... sa Chloe långsamt och tänkte en liten stund på vad hon skulle säga. Berätta en hemlighet, sa hon.

-Jo... Michael gillar dig typ... sa Madison och kollade på mig. Jag rodnade lite lätt och kollade ner i madrassen. Det var Madisons tur att fråga någon.

-Sanning eller Konsekvens?
frågade hon mig.

-Konsekvens.

- Du ska slå Rami.
- Ehm... Jag tror jag har ångrat mig, kan jag ta sanning istället?
- Nej, du måste, sa Madison.
- Men kan man inte ändra? sa jag.
- Nej, sa hon igen.

***

Vad tycker ni egentligen om den nya tjejen, Rami tror jag hon hette? sa Chloe.

-En idiot, sa Madison och pillade på hennes kudde.

-Vad tycker du? frågade Chloe mig.

-Nja, helt okej, sa jag men blev en aning nervös när jag kom på vad jag hade sagt. Madison skulle bli helt tokig på mig nu.

-Hur kan du tycka det? sa Madison och kollade en aning surt på mig.

-Jo men liksom. Hon verkar ändå helt okej. och kollade på oss nyfiket.

-En idiot, sa Madison och pillade på hennes kudde.

-Vad tycker du? sa Chloe och vände sitt huvud emot mig.

-Helt okej antar jag, sa jag och kollade ner på madrassen.

-Okej? frågade Chloe. Hur kom hon vara helt okej? Hon är ju en jävla tönt!

-Ja, kanske... Men hon är ju liksom som vem som helst.

-Eh. Nej! Hon är så jävla ful och äcklig! sa Madison.

-Hur kan du tycka som du gör?
frågade Chloe. Hon är ju en neger!

***

De andra hade somnat, alla utom jag... Jag låg där och tänkte på vad Chloe hade sagt. Jag hade bara hört pappa sagt det där ordet. Men jag visste inte vad det betydde. Jag vågade inte fråga. Säkert något rasistiskt och fel. Jag drog upp täcket och gosade in mig i den mjuka kudden. La mig till rätta och somnade fort.

Kapitel 4:

På morgonen därpå vaknade jag först av alla. Jag kollade på Madison och Chloe. Madison låg uppe i sängen. Hennes täcke hade dragits ner under natten och nu var den ända ner till hennes knän. Hennes hår var tovigt och slitet. Chloe låg på madrassen bredvid mig.

Hon snarkade ljudligt och hade täcket ända uppdraget. Jag satte mig upp i madrassen. Kollade runt i det tomma rummet. Det var ett litet, svart skrivbord med läxor och papper huller om buller. En stor bokhylla med böcker slarvigt uppställt och en liten byrå bredvid sängen. Jag kollade på klockan.

Hon var 04.30. Innan jag somnade tänkte jag en liten stund på allt möjligt. Mitt tänkande avbröts en aning när jag kom på vad som skulle hända när helgen var slut. När skolan började på nytt. Det där med Rami. Hur skulle jag kunna göra det? Hon verkade ju ganska snäll men jag var ju tvungen.

Det var sanning eller konka och om jag inte gjorde det så skulle Chloe bli jättearg på mig... Men å andra sidan. Vem ville vara kompis med folk som bara var rasistiska jävlar och som mobbade folk. Jag tänkte en stund. Men kom fram till att jag ville det. Ingen aning varför men hur skulle jag i så fall säga det till Chloe och till Madison? Om jag skulle säga det så skulle jag direkt kasta bort min plats att vara populär. Jag skulle bli opopulär, ogillad, mobbad. Precis som Rami...

Kapitel 5:

Det var skola igen. Helgen hos Madison hade inte varit så lyckad... Jag hade precis kommit fram till mitt skåp då jag hörde en hög smäll. Någon tryckte upp Rami mot ett skåp. De slog henne. Jag kollade på vilka det var. Det var Ethan och Michael ifrån vår klass.

Rami var blodig och hade en massa blåmärken efter hårda slag. Jag kollade bort och hängde in min ryggsäck. Jag hörde fortfarande stön och smällar ifrån Rami. Jag kollade dit igen. Där stod nu Chloe och Madison och kollade på när Ethan och Michael slog henne.

-Hallå! Christie! Du ska göra det där du vet! skrek Madison mot mig. Killarna stannade med att slå Rami och kollade mot mig.

-Du vet det där! skrek Cloe. Jag visste exakt vad de pratade om. Det där med Rami. Att jag skulle slå henne nu? Var det rätt läge? Rami kollade också hit frågandes. Jag var tvungen.

Så är det i sanning eller Konsekvens.
-Kom då! Skrek Madison igen och vinkade dit mig. Jag vet inte varför, men jag gick dit. På mindre än tio sekunder hade jag gått mot Rami, hållit upp henne mot väggen och hade slagit henne. Allt var för sent... Jag kunde aldrig bli vän med henne nu. 10 sekunder av dumhet. Varför gjorde jag det?

Så är det i sanning eller
Konsekvens.

-Kom då! Skrek Madison igen och
vinkade dit mig. Jag vet inte varför,
men jag gick dit. På mindre än tio
sekunder hade jag gått mot Rami,
hållit upp henne mot väggen och
hade slagit henne. Allt var för sent...
Jag kunde aldrig bli vän med henne
nu. 10 sekunder av dumhet. Varför
gjorde jag det?

När jag kom hem så skrev jag ett
brev, till Rami. Ett förlåtbrev. Jag
visste inte vad jag skulle skriva. Jag
började med:

-Jag ber så hemskt mycket om
ursäkt...

Fast det lät konstigt. Jag skrynklade
ihop pappret och tog fram ett nytt.
Jag skrev en ny, en till, och en till.
Jag skulle skriva den sista innan jag
gav upp.

-Asså... Det som hände i skolan idag... Jag är så hemskt ledsen för det. Jag ville egentligen inte göra det... Madison och Chloe tvingade mig.

Det fick duga. Jag la ner brevet i ett kuvert och klistrade på ett frimärke. Sedan skrev jag adressen. Efter det sprang jag och skicka iväg brevet. Nu saknades bara svaret från Rami.

Kapitel 6:

En hel vecka hade gått. Det var helg och jag hade absolut inget att göra. Det ända jag tänkte på var skolan. Alla läxor, Chloe, Madison och... Och Rami. Hon hade inte skickat ett svar än och allt mitt hopp hade försvunnit. Hon kanske aldrig skulle förlåta mig... Jag satt i sängen. Borrade in huvudet i min kudde och grät tyst. Jag ville inte... Jag ville verkligen inte det... Jag hörde pappa in ifrån köket. Pappa läste tidningen och svor lite ibland och sa saker i stil som:
-Blattejävvel!

Om han hade sett mitt brev till Rami så skulle jag vara illa ute. Han gillade inte mörka. Han snackade skit om dem och sa att de var mindre värda.

Småbröderna var inte hemma, de var hos en kompis så det lät mindre än vanligt. Jag tittade upp från kudden. Jag kände hur hela ansiktet var blött av tårar.

Plötsligt hörde jag hur ett brev ramlade in ifrån dörren. Rami kanske hade svarat! Jag torkade tårarna, slängde ifrån mig kudden och sprang ut mot hallen. Där låg ett litet, vitt och slitet kuvert. Jag tog upp det från golvet och öppnade det. Där stod det med små, skakiga, felstavade ord:

-Hej Christie. Jag förlåter at du slog mej. Men jag komer aldrig at gila dej. Det var du som jorde det och du kan inte jöra det ojort. Hopas at du förstår. Jag tykte faktiskt at du verkade snäl inan...

Jag skrynklade ihop pappret, slängde det och grät lite till. Hon skulle aldrig vilja vara med mig, aldrig. Inte efter det som jag hade gjort.

Kapitel 7:

Jag hade skickat tillbaks ett brev till henne och hon svarade. Jag tror att hon tyckte att jag var helt okej faktiskt. Hon hade nog kommit över det, hoppas jag... Det kändes i alla fall som att vi var lite kompisar när vi skickade breven men i skolan mobbade jag och mina kompisar henne.

Nu hade vi skickat ganska många brev faktiskt, ganska ofta i veckan. Vi skrev mycket, om allt. Om Vad som helst! Det var dags för skola igen. Klockan var 07.45 och skolan skulle börja kl 08.20 idag. Jag ville inte dit. Jag ville inte vara taskig mot Rami mer. Jag skulle inte det! Även fast jag var tvungen! Även fast Chloe och Madison tvingade mig!

***

Kapitel 8:

-Hej! sa jag och vinkade emot dem.

-Hej. sa Chloe.

Tjena! Sa madison.

-Så vad gör ni? Frågade jag dem och log lite.

-Nja, inte så mycket. Vi väntar på att lektionen ska börja, Sa Madison. Jag kollade på klockan, den var 08.17.

Lektionen började om 3 minuter.

Plötsligt föll en tystnad över korridoren. Alla utom jag kollade åt ett håll, jag fattade inte vad det var förrän jag kollade åt samma håll...

-Detta kände jag igen, tänkte jag.

Jag blundade... Ville inte kolla upp. Jag visste vad det var. Jag ville bara inte att det skulle hända igen. Allt var fortfarande helt tyst... Inte ett ord förutom en hög röst.

-Vad är det för jävla fel!? Skrek Michael högt. Rami stod mitt emot honom i koridoren och alla glodde. Han slog ner henne på golvet och trampade henne i ansiktet.

Hon rullade ner på mage så att ansiktet inte syntes mer. Folk bildade en ring runt Michael och Rami. Delvis jag... Varför sa jag inget? Jag hade ju lovat mig själv.

Varför vågade jag inte?? Jag började säga något i stil som:

-Sluta...

Allt blev tyst, folk kollade konstigt på mig och Michael slutade att sparka på henne. Jag såg hur Madison stirrade på mig

-Vad sa du? Sa Madison högt emot mig.

-Inget... Mumlade jag och tittade ner i golvet.

Folk stod tysta och viskade om mig. Madison bet sig i läppen och sa högt:

-Tänkte väl det.

Jag visste inte vad jag skulle göra. Rami kollade också på mig men hennes blick emot mig avbröts när Michael fortsatte. Jag kunde aldrig göra det rätta...

Kapitel 9:

Det var kväll. Jag satt och gjorde läxor. Räknade ut massa tal som skulle vara färdiga till dagen efter. Mitt under ett svårt matte tal hörde jag hur det föll ett till brev ur brevlådan ner på hallgolvet. Jag hörde hur pappa gick emot hallen. Jag slängde iväg läxboken och snurrade fort på stolen. Jag flög av stolen av misstag och landade pladask på golvet. Pappa hade tagit upp brevet och kollat på avsändaren.

-Vem är Rami? Ropade han.

-Ehm, en kompis... Svarade jag osäkert.

-Det låter som ett annat namn från ett annat land, Sa pappa inifrån hallen.

-Ehm. Eh.. Okej, sa jag osäkert och reste mig sakta upp ifrån golvet. Jag gick långsamt in emot hallen. Jag hade ont i mitt ben efter jag hade ramlat. Pappa kollade på mig. Han såg allvarlig ut och sa:

-Är hon mörk?

-Ehm, kanske det, eller jo. Varför undrar du? frågade jag nervöst.

-Jag tycker inte att du borde umgås med denna tjejen. Det låter som att hon är en blatte. Han kollade på brevet igen. Han tog ett djupt andetag och rev sagta sönder kuvertet. Nu skulle jag aldrig någonsin se vad hon hade skrivit...

***

Jag satt och försökte pussla ihop kuvertet. Fast det var nog några bitar som fattades för kuvertet blev aldrig helt. Jag hade suttit i ca 1 timme nu men det hade ändå inte löst sig. Jag suckade och satte mig i min säng. Från och med nu skulle jag aldrig gilla pappa mer. Jag fattade inte varför mörka inte var lika mycket värda. Vad hade de gjort som var så fel? Tänk om Rami ville säga något viktigt till mig och jag inte svarade henne. Jag bestämde mig för stt prata med henne i skolan nästa dag.

Kapitel 10:

Jag var i skolan. Jag småpratade med Chloe och Madison och sneglade på Rami. Hon stod ensam vid hennes skåp där folk hade klottrat saker som: Blatte jävel, idiot mm. Jag visste exakt vad jag skulle göra, det var bara så svårt att börja. Madison höll just på att prata om hennes nya byxor som hennes pappa hade köpt till henne i födelsedagspresent. Chloe stod som förstelnad och lyssnade på varenda ord som Madison hade att skryta om, Självt lyssnade jag inte så noga.

Jag undrade hur jag skulle göra det. Om jag skulle prata med henne så skulle jag göra det smart. jag ville inte göra det som igår, att skämma ut mig framför alla. De trodde säkert att jag var på Ramis sida och allt sådant. (Vilket jag faktiskt var.) Jag bestämde mig fort för ett sätt och samlade mod till mig. Sedan sa jag:

-Jag ska bara gå och hämta läxböckerna till vår lektion. Madison och Chloe nickade och fortsatte skryta om vad deras föräldrar hade gett dem. Jag gick sagta fram till mitt skåp. Jag kollade på Rami. Hon kollade också på mig.

Jag log emot henne och gick några steg emot henne. När jag såg stt Ethan kollade på mig gick jag snabbt tillbaks till mitt skåp för att inte bli misstänkt. Sedan såg jag att han kollade bort igen och då gick jag lite närmare Rami igen. Vi hade ögonkontakt.

-Hej, viskade jag tyst. Jag kollade inte längre på henne. Jag kollade mig omkring och såg till att ingen kollade åt mitt håll.

-Hej, viskade hon tillbaks med en brytning.

-Jag har inte läst ditt senaste brev, viskade jag fort.

Jag såg att hon inte fattade vad jag sa. Hon kunde inte så mycket av vårt språk än.

-Jag har inte läst ditt brev, upprepade jag igen och log lite.

-Jaha, viskade hon och log emot mig igen.

-Vad skrev du i det? Sa jag väldigt lågt till henne.

-Jag undrade om du ville göra något på tisdag? Viskade hon till mig.

-Ehm... Okej... Viskade jag. Hos dig eller mig?

-Dig, om det är okej?

-Ja, det är okej, sa jag osäkert.

Jag kollade bakom mig. Chloe kollade på mig och viskade något till Madison.

-Har du kul med henne? Ropade Madison så alla hörde. Det blev tyst igen.

Jag gick fort några steg bort mot mitt skåp.

-Nej, sa jag lågt.

-Det verkar som det, ropade hon på nytt.

-Men det har jag inte, sa jag igen.

-Tänkte väl det, sa hon och började viska med Chloe igen.

Jag visste inte vad jag skulle göra. Det ringde in och det var lektion igen.

kapitel 11:

Dagarna gick fort, allt upprepade sig hela tiden. Folk var glada, folk var ledsna, folk var precis som vanligt. Det var måndag kväll och jag gjorde läxor. Lite matte och lite So. Vi skulle ha ett prov nästa vecka som jag var tvungen att öva till.

Jag skrev prydligt i raderna på läxboken och precis när jag var mitt i en mening bröts spetsen. Jag drog ut lådan ur skrivbordet och letade efter en pennvässare. Jag hittade ingen, jag puttade in lådan och drog ut en annan, där låg en liten, röd bok. Jag tog upp boken och öppnade den försiktigt.

I första halvan av boken var det stora, felstavade ord med en ful handstil, i andra halvan av boken var sidorna helt tomma av ord. Jag läste i fördta halvan av boken och skrattade lite. Det var min gamla dagbok från att jag var åtta år gammal. Jag lade ifrån mig boken och letade upp den eftersökta pennvässaren, vässade pennan och började skriva in i dagboken. Nu hade jag glömt bort helt att jag skulle göra mina läxor. Jag skrev någonting i stil med:

-Kära dagbok, jag har glömt bort dig. Senast jag skrev i dig var när jag var åtta år gammal, nu är jag tolv år. Det har hänt en massa saker sedan sist jag skrev i dig, då gick jag i min gamla skola. Nu har jag börjat på en ny skola med en massa nya elever. Två av mina bästa vänner heter Madison och Chloe. Sedan har jag kanske en till kompis, jag ska vara med henne imorgon efter skolan. Hon heter Rami.

Hon har precis börjat i vår klass. Hon verkar ganska okej faktiskt, men Madison och Chloe gillar inte henne, inte pappa heller för den delen. Hon kommer ifrån Rumänien tror jag.

Jag orkade inte skriva mer. Jag hade aldrig riktigt gillat att skriva i dagbok. Jag sköt undan dagboken och beslöt mig för att fortsätta att göra mina läxor.

Kapitel 12:

Nu var det Tisdag. Klockan var 14.00 och den sista lektionen på dagen skulle sluta.

-Ta upp stolarna efter er så ska vi se när ni får komma ut, sa vår lärare.

Alla ställde upp stolarna på borden och medan det så passade jag på att viska till Rami en sak.

-Rami? Viskade jag till henne.

-Ja? Sa Rami.

-Du går en minut före mig så att ingen misstänker något.

Rami kollade surt på mig och sedan sade hon:

-Hmm, okej.

-Bra, sa jag och kollade på klockan, den var 14.01

Nu var alla stolarna uppe på borden och alla stod tysta som små möss.

-Då var vi färdiga för idag då, vi ses imorgon, sa vår lärare och öppnade dörren till korridoren. Alla eleverna blev som vilda och sprang fort ut, utom jag, Chloe och Madison.

-Ska du inte gå ut, Christie? Frågade Chloe.

-Nä, jag ska göra en sak först.

-Aha, sa Madison tveksamt till mig och sedan började hon och Chloe gå ut genom klassrummet. Jag kollade på klockan igen, den var 14.02. Nu skulle jag vara med Rami.

***

Rami hade stannat utanför skolgården. Jag sprang så fort som det gick förbi Madison och Chloe som gick långsamt genom skolgården för att gå ut ur den, och mot Rami.

-Varför har du så bråttom? Frågade Madison.

-För att! ropade jag.

Madison och Chloe gick tysta bredvid varandra och stirrade på mig när jag sprang ut genom skolgården. Jag vände åt vänster och där stod Rami.

-Skynda dig! Ropade jag till Rami och gick fort in bakom ett gammalt och slitet tegelhus, Rami följde fort efter.

-Var gick hon? hörde jag och Rami hur Chloe frågade Madison när de också hade kommit ut ur skolan.

-Jag vet inte, svarade Madison fort och kollade sig omkring.

-Aja, ska vi gå då? frågade Chloe till Madison.

-Aa, sa Madison.

Madison och Chloe gick och jag och Rami kunde pusta ut. Innan vi gick så kollade jag mig runt, jag ville vara säker på att ingen var där. När jag var säker så gick vi hem till mig. Vi snackade och skrattade hela vägen och helt plötsligt var vi framme hemma hos mig.

-Här bor jag, sa jag och pekade på mitt hus.

-Okej, sa Rami och log.

Jag öppnade ytterdörren och vi gick in.

Kapitel 13:

Vi gjorde lite allt möjligt hemma hos mig, vi gjorde mellanmål, gjorde klart våra läxor och pluggade till So-provet och sedan gick vi ut i min trädgård och spelade fotboll.

Rami var faktiskt riktigt bra på fotboll, hon berättade att hon spelade fotboll med andra barn i hennes by varje dag innan hon hade kommit hit.

Efter det gick vi in, vi hade faktiskt inget att göra just då. Vi satte oss i mitt rum och pratade lite.

-Vad tycker du egentligen om Madison? Sa Rami och kollade lite surt på mig.

-Jag har sagt förlåt, okej? Sa jag lite irriterat, jag hade sagt förlåt lite tidigare för att jag hade varit taskig.

-Så du tror att jag kommer tro att du kommer att sluta eller? frågade Rami en aning irriterat emot mig.

-Ja, så sluta fråga hela tiden! Sa jag irriterat.

-Jaja, sa Rami surt och kollade bort ifrån mig. Jag kollade emot Rami, men hon kollade inte på mig.

-Förlåt. Sa jag och försökte se lite glad ut i alla fall.

Rami kollade emot mig.

-Lovar du? frågade Rami.

-Aa, jag lovar, sa jag.

Kapitel 14:

plötsligt knackade det pp dörren och det hördes en stor smäll, sedan hörde man hur pappa sa: Jag är hemma, och gick med tunga steg emot oss.

Jag blev helt förstelnad. Men inte Rami.

-Göm dig! Viskade jag till Rami.

-Varför då? Frågade Rami.

-Jag hör röster, vem är det? Frågade pappa ifrån hallen.

-Ingen, ropade jag in till pappa.

-Är det din pappa? frågade Rami.

-Ja, göm dig! Sa jag lågt till Rami och hon nickade. Rami sprang till min garderob och stängde dörren till garderoben. Sedan satte hon sig i ena hörnan och stannade där.

Pappa öppnade dörren.

-Vem är det!? ropade han. Pappa satte sig på en liten trä stol som stod precis bredvid min garderob.

-Ingen, skyndade jag mig att säga.

-Men jag hörde ju röster. Sa pappa.

-Men då hörde du fel, sa jag och reste mig upp.

Precis i fel ögonblick hände en sak. varför skulle allt dåligt hända hela tiden.

Rami hostade till inifrån garderoben. Pappa kollade allvarligt på mig.

-Vem är det? sa han och gick sakta emot min garderoben.

-Ingen, sa jag och ställde mig framför garderobsdörrarna så att han inte kunde öppna. Han puttade bort mig därifrån. och öppnade dörren. Rami satt inne i hörnet med en massa kläder som låg som ett stort täcke ovanpå henne och hostade.

Precis i fel ögonblick hände en sak. varför skulle allt dåligt hända hela tiden.

Rami hostade till inifrån garderoben. Pappa kollade allvarligt på mig.
-Vem är det? sa han och gick sakta emot min garderoben.
-Ingen, sa jag och ställde mig framför garderobsdörrarna så att han inte kunde öppna. Han puttade bort mig därifrån.

och öppnade dörren. Rami satt inne i hörnet med en massa kläder som låg som ett stort täcke ovanpå henne och hostade.

-Ut! Skrek pappa igen och drog upp henne.

-Du är en blatte som jag trodde! Skrek han.

Rami stod bara kvar och var helt knäpptyst.

-Sådana hör inte hemma här, inte någonsatns, ut sa jag!

Rami stod bara kvar där hon hade stått i ett tag nu.

Pappa bara glodde på henne.

-Hör du inte vara jag säger eller!?
Rami kollade upp på honom men blicken avslutades av att han slog ner henne på golvet och gick ut ur rummet. Rami låg ner på golvet, kollade upp på mig och sa:

-Jag visste varför du aldrig har gillat mig, ingen gör det, inte ens min kompis pappa. Fast du kanske inte ens är min kompis, det verkar inte som det. Du bara utnyttjar mig, ingen bryr sig ändå om jag aldrig hade funnits.

-Jag har sagt förlåt! sa jag emot henne.

-Men du ändrar dig aldrig! Du är bara med mig när de andra inte ser.

Jag försökte svara henne men inget ljud kom fram, hon hade rätt.

-Tänkte väl det, sa Rami och reste sig upp.

Jag stod bara tyst och kollade på henne.

-Jag går nu. Sa hon och gick till hallen, hon stängde igen ytterdörren och var borta.

-Skönt att hon är borta, sa pappa och plockade fram dagens tidning.

-Du har fel, sa jag.

-Vad sa du, sa pappa högt.

-Inget...

-Jag går i alla fall och hämtar Anthony och Jacob på dagis nu, sa pappa.

Han lade ifrån sig sin tidning och gick emot ytterdörren.

Jag kollade ut genom fönstret, jag såg hur Rami gick där ute. Jag kände hur en tår rann ner från min kind. Jag fortsatte att kolla, pappa var där ute och gick emot dagiset.

Jag sprang emot hallen och tog på mig skorna, slängde upp dörren och smällde igen den efter mig. Jag struntade i att låsa för detta var mycket viktigare. När jag var därute så sprang jag emot Rami. Jag såg henne där borta.

-Rami! Rami!

Hon kollade bakom sig på mig och sedan fortsatte hon att gå. Jag började att springa efter henne, när hon märkte det så sprang hon också.

-Sluta springa! Skrek hon till mig.

-Aldrig, svarade jag. Hon sprang in i en park och jag följde efter henne. Hon svängde in bakom ett stort, grönt träd bredvid en liten gräsmatta och en bäck. Där satte hon sig till rätta och grät en stund innan jag hann dit. När jag kom var hon alldeles röd flammig runt hennes ögon och täppt i näsan.

-Hej, sa jag.

-Gå.

-Nej, jag tänker inte gå.

-Jo, det blir ändå bara bättre i så fall.

-Sluta bara, jag vill bara säga förlåt, sa jag och försökte att le emot henne.

-Det gör ändå ingen skillnad.

-Varför?

-Vi ska åka om en vecka, sa Rami.

-Va? Vadå åka?

-Ja, till Rumänien.

-Men du kan ju inte bara åka, jag trodde vi var kompisar.

-Det trodde jag med, sa Rami och kollade på mig.

Jag satte mig bredvid henne.

-Jag är ledsen, sa jag.

-Men varför ändrar du dig aldrig då?

-Jag vet inte, sa jag och kollade på vattnet som rann förbi oss. Jag drog långsamt upp något färgglatt ur min ficka, det var ett litet vänskapsarmband som jag hade gjort i syslövden till henne. Jag la den i hennes hand och väntade på svar. Rami kollade ner på armbandet och log, sedan sa hon:

-Det jag tänkte fråga har om du skulle vilja följa med till Rumänien.

Kapitel 15:

Det var skola igen, jag hade inte fattat tills nu att Rami var seriös, hon skulle verkligen åka tillbaks till Rumänien. Antagligen hade hon nog hållt det hemligt ett tag.

Hon skulle nog åka på grund av att hon inte trivdes här. Det var lektion, alla satt knäpptysta på sina platser och gjorde vårt So prov som jag och Rami hade pluggat till. Det var ganska svårt faktiskt. Jag kunde bara hälften av alla frågorna fast jag hade försökt att lära mig det jätte länge. Jag satt bredvid Madison och Chloe. De satt och kollade ner på pappret med alla frågorna och funderade.

Rami var inte här idag, hon kanske bara hade kommit försent eller något. Jag slitade att tänka på annat än provet och satte igång att läsa mer frågor. Tiden gick och provet var snart slut då vår lärare sa:

-Glöm inte att imorgon ska det vara skolfoto, ni som inte har lämnat in lappen senast imorgon bitti till mig får inte vara med på skolfotot. Jag kände mig säker, jag hade lämnat in lappen för ungefär fem dagar sedan. Precis då öppnades dörren in till klassrummet, det var Rami.

-Hej, sa vår lärare och kollade strängt på Rami.

-Hej, sa Rami lågt och kollade ner i golvet.

Alla i hela klassen slutade att skriva och kollade på Rami. Det såg ut som att hon hade gråtit, hon var helt röd runt ögonen som igår.

-Varför är du försenad? sa vår lärare och kollade emot Rami.

-Försov mig, sa Rami och fällde en tår som långsamt föll ner på klassrumsgolvet.

-Sätt dig ner fort och börja med provet, sa vår lärare igen och kollade ner i bänken.

Rami satte sig på den tomma platsen längst bak intill fönstet snett bakom mig. Madison viskade en sak till Chloe som jag inte kunde höra.

-Vadå, sa jag frågandes till dem.

-Inget, sa Chloe fort.

-Jo, vad?

-Det skulle du ju bara säga till din nya bästis, Sa Chloe högt.

-Vem då? sa jag frågandes och kollade ner i bänken.

-Rami såklart, Ethan sa att han hade sett dig och Rami gå hem till dig. Nu kollade alla på mig och Rami.

-Fan, tänkte jag.

Ethan kollade stolt runt i klassrummet och flinade emot mig.

-Det gjorde jag inte alls! Ljög jag.

-Det gjorde vi ju visst, sa Rami och kollade emot mig.

Jag kollade bak på Rami och vi fick ögonkontakt.

Kapitel 16:

-Kära dagbok, idag på So-provet hände något. Rami sa att vi tvp var hemma hos mig med varandra igår så nu vet alla att vi är kompisar. Det som aldrig fick hända, hände. Nu kommer inte jag att vara populär mer. Egentligen kanske det inte spelar så stor roll, för Chloe och Madison är ju ändå så taskiga hela tiden men ändå. Nu kanske jag också blir mobbad.

Jag slutade att skriva, det verkade så hemskt det som jag skrev, men det var ju sant. Jag visste inte vad jag skulle göra, jag orkade ingenting mer, inte läxor, inte att skriva, inte att göra någonting!

-Jag vill ha den! Nej jag! Hörde jag hur Jacob och Anthony bråkade inifrån köket som vanligt. De bråkade väldigt ofta faktiskt. plötsligt sa Anthony högt:

-Kolla ett brev! Den ramlade in
Precis här!

-Jag vill öppnade det! Skrek Jacob högt och kastade sig på brevet och försökte öppna det.

-Den är min! Den är min! Ropade jag och sprang fort som ögat in i hallen. Där satt Jacob och Anthony med brevet i deras händer och försökte läsa avsändaren.

-Vem är... R.. Ra... Rami. Sa Jacob högt och kollade undrande på mig.

-Ingen, sa jag och gick emot dem.

-Jo, det är visst någon, sa Anthony högt och sprang fort iväg med brevet i sina knubbiga fingrar.

-Stanna! Skrek jag till han och sprang efter.

-Aldrig ropade han tillbaks. Anthony kastade det till Jacob och Jacob lika så.

-Sluta! Bara ge mig brevet!

-Bara om vi får din veckopeng i en hel månad varje vecka!

-Ehm, okej... Sa jag och ryckte brevet ifrån Anthony.

Jag sprang in i mitt rum och låste dörren efter mig. Just när jag satt och försökte att riva upp omslaget så hörde jag hur Anthony och Jacob dunkade på dörren högt.

-Vi menade två månader! Då får vi en månads veckopeng till vars en av oss.

-Ni kan inte ändra er nu, sa jag och log lite medan jag faktiskt fick upp brevet. Jag läste hennes text långsamt och noggrant, det stod:

-Hej Christie, det var sant, det jag sa i parken. Vi ska åka tillbaks till Rumänien nästa vecka. Jag undrar om du vill följa med. Svara gärna, annars åker jag utan dig.

Jag visste inte vad jag skulle svara,
var det verkligen sant?

***

Solen hade gått ner och månen upp.
Det var helt mörk där jag låg och
tänkte. Jag hade täcket virat runt mig
och kudden låg fluffig och stor under
mitt huvud.

Pappa satt inne i köket fast det var
sen kväll och läste en bok. Ethan
och Nathan låh och sov i rummet
bredvid mitt, de delade ett sovrum.
Jag slöt mina ögon och tänkte på
vad som skulle hända imorgon
förmiddag. Vi skulle ha skolfoto och
pappa hade tvingat mig att ha en
jätte ful, ljusrosa, stickad klänning
som min döda farmor hade stickat
för länge sedan när hon levde. Jag
rullade på mig åt andra hållet i min
säng och somnade fort.

Kapitel 17:

Idag var det skola igen, inte vilken dag som helst, utan skolfotot skulle tas idag. Jag gick långsamt upp ur sängen och kollade mig i min stora spegel. Mitt hår var ruffsigt och det hängde i en lång fläta från mitt huvud. Jag drog ur min tofs och släppte ut mitt hår.

När jag gick in på toaletten och kollade mig i en liten spegel såg jag hur mitt hår hade blivit vågigt. Sedan gick jag till min garderob där jag bytte till den fula, rosa klänningen som jag skulle ha idag. Den var egentligen för liten så den satt extremt tajt och man hade svårt att andas.

Pappa, Anthony och Jacob sov så allt var helt tyst. Jag gick in i köket och kollade på vår svarta, stora klocka som satt på vår köksvägg. Klockan var 06.40. Idag började skolan 08.00 så jag hade gått om tid på mig. Jag tog ett päron ifrån kylskåpet och satte mig på en stol och åt det. Skulle jag följa med till Rumänien? Pappa hade aldrig i hela friden tillåtit mig att åka, och dessutom så kunde jag inte bara flytta iväg, jag skulle sakna Jacob och Anthony alldeles för mycket fast det hade varit svårt att tro.

Jag kunde inte åka, Rami skulle förstås aldrig förlåta mig för hon skulle tro att det berodde på Chloe och Madison, fast... Fast det kanske berodde lite på det ändå. De hade varit mina vänner ganska länge och det skulle kännas fel att bara lämna dem. När jag var färdig med mitt päron så borstade jag tänderna, efter det så var klockan 07.00.

Pappa hade vaknat, han satt inne i köket och åt gröt, han skulle snart väcka Anthony och Jacob. Jag stod fortfarande i badrummet, jag försökte styla mitt hår lite mer, jag tog i lite vatten i topparna av håret och försökte ta på lite vatten på mina ögonfransar så de skulle se mörkare ut.

Pappa gick förbi utanför toaletten, jag hörde hur hans tunga steg färdades i riktning emot Anthonys och Jacobs rum. Jag fortsatte att styla mig med hjälp av vattnet och försökte att vrida och vända på klänningen så den skulle se bättre ut på mig. Det hjälpte tyvärr inte, klänningen såg inte finare ut men jag blev faktiskt ganska nöjd med mina ögonfransar och mitt hår. När jag kände mig helt okej nöjd med min styling så öppnade jag dörren. Jag hörde pappa som pratade med Anthony och Jacob.

Jag gick dit och kollade varför pappa pratade med dem, vanligtvis brukade pappa bara skrika och sedan smälla igen dörren åt oss men inte idag.

Jag öppnade deras dörr och såg hur Jacob satt upp i sängen med röd och snorig näsa medan pappa satt bredvid honom med en sträng min, Anthony sov fortfarande.

-Vad har hänt med Jacob? frågade jag.

-Han är sjuk, svarade pappa och kollade på mig.

-Aha, vadå? frågade jag igen.

-Feber, svarade pappa och vände sitt huvud emot Jacob igen.

-Okej, så han kommer vara hemma eller? frågade jag.

-Ja, det kommer han, jag gåt till dagis med Anthony och sedan kommer jag hem till Jacob igen, svarade pappa mig.

Jag gick ut ifrån rummet, jag ville inte bli smittad av Jacob. Pappa väckte Anthony och de gick emot frukost bordet där pappa dukade fram en tallrik gröt åt Anthony som han snabbt åt upp, Anthony älskade gröt. Jag kollade på vår kösklocka, Nu var den 07.20.

Jag hade ingenting att göra så här tidigt på morgonen, det fanns ingenting roligt att göra just nu. Jag kom plötsligt på något som jag kunde ängna min tid åt innan skolan, jag kunde i alla fall skriva i min dagbok ett tag innan. Jag sprang in i mitt rum och öppnade den, jag drog ut en låda ur mitt skrivbord och tog den första, bästa pennan som jag hittade och satte igång med att skriva:

Kära dagbok, jag tror jag ska säga nej till Ramis erbjudande. Jag kommer inte kunna, pappa kommer inte tillåta det och jag kommer sakna för många i skolan och här hemma. Rami kommer tro det beror på andra anledningar. till exempel Madison och Chloe.

Jag kom inte på något annat att skriva, det fick duga. Jag la min dagbok på skrivbordet och gick därifrån.

kapitel 18:

Det var ganska långt kvar innan skolan skulle börja, knappt en timme och jag var rastlös. Jag tänkte en liten stund på vad jag kunde göra men kom på att jag kunde svara på Ramis brev. Jag gick till köket där vi hade en liten, gul låda där både brev och massa frimärken brukade ligga. Men jag såg bara breven, frimärkena var helt försvunna. Jag ropade på pappa:

-Pappa, var är våra frimärken?!

-I kökslådan, svarade han.

-Men det finns inga, svarade jag honom.

-Då får du klara dig utan, förresten, vem tänkte du skriva brev till om jag får fråga?

-Ingen, svarade jag.

Pappa hade det svårt med pengarna ibland, det var därför han inte ville köpa några nya, det visste jag. Jag fick helt enkelt avstå från att skriva ett till brev till henne.

Men jag kunde ju besöka henne och svara på hennes fråga. Hon bodde bara en bit bort, det hade hon sagt till mig. Jag visste vilket nummer hon hade på sin dörr så jag skulle antagligen hitta hennes hus. Jag bestämde mig för att göra så. Jag satte på mig skorna och tog på mig min jacka, sedan lämnade jag huset för att besöka Rami.

***

Jag stod ute i regnet och försökte att hitta hennes nummer, hon hade 12. Jag gick fram till flera, flera hus innan jag fann Ramis hus. Huset var Litet och väldigt fallfärdigt. Gräsmattan utanför huset var blött och geggigt och trädet bredvid var visset. Jag gick långsamt fram till den stora, träfärgade porten och knackade på. Det tog ganska långt tid innan någon öppnade men tillslut öppnade en välkänd person. Hon jag hade sett med Rami första gången hon kom till vår klass.

-Vem är du? sa kvinnan som jag tror var Ramis mamma.

-Christie, svarade jag osäkert.

-Juste, Rami har berättat om dig, sa hon med en stark brytning.

-Ja, kanske det, sa jag.

-Jag ropar på henne så kommer hon snart, Rami! skrek hon medan hon vände sig in emot den trånga lägenheten. Jag hörde en massa skrik och pratande innan jag hörde Ramis röst ropa:

-Ja, vad är det?

-Du har besök, skrek kvinnan till Rami.

Jag hörde hur hur små steg trippa fram till ytterdörren där jag stod. Det var en liten, mörkhårig tjej som kollade nyfiket på mig.

-Hej, sa jag och kollade emot henne.

Hon log lite och sprang fort in bakom kvinnan, hon kikade fort fram lite då och då men blev alltid lika röd om kinderna då hon märkte att jag kollade på henne.

-Seså, var inte så blyg, sa kvinnan till tjejen och kollade ner på henne. Tjejen log men sprang iväg till ett annat rum. Jag var fortfarande precis i ytterdörren. Jag hörde hur regnet smattrade ner på marken precis bakom mig. Jag stängde ytterdörren och log emot kvinnan. Hon log tillbaks emot mig och ropade på Rami igen:

-Rami! Du har besök sa jag ju!

-Ja, jag kommer! Skrek hon tillbaks!
Jag hörde många, klampande steg
emot mig, det var Rami. Hon såg
halvvaken ut, och kollade sömnigt på
mig.

-Hej, sa hon och log.

-Hej, sa jag och log tillbaks emot
henne.

Kvinnan kollade emot oss och gick.

-Är det där din mamma? frågade jag
ivrigt till Rami.

-Ja, hon ska väcka mina syskon nu,
sa Rami.

-Hur många syskon har du? Jag tror
jag såg ett innan du kom. sa jag till
Rami och gick ett steg närmare
henne.

-7 ungefär, den du såg måste ha
varit Crina, svarade Rami och
kollade bakom sig, sedan fortsatte
hon:

-Crina vaknar alltid först.

-Aha, kan vi inte gå in till ditt rum? sa
jag till Rami.

-Nja, det är egentligen inte riktigt mitt
rum, jag delar rum med 4 av mina
syskon, du har rena lyxen som har
ett helt eget rum, sa hon och kollade
ner i marken, det såg ut som om hon
skämdes över någonting.

Jag som trodde att jag hade det
stängt i mitt hus men om man
jämförde med Hennes hus så var
detta extremt trångt för 9 personer
att bo i.

-Men vi kan väl gå ut, det hördes inte
längre något regn utifrån.

-Ja, visst, sa Rami och vi gick ut tillsammans.

Jag öppnade ytterdörren och vi gick ut på det våta gräset.

-Vad var det du ville att vi skulle göra menar du? frågade Rami mig.

-Jag skulle bara säga en sak till dig, svarade jag och kollade ner på marken.

-Vad? frågade Rami igen.

-Jo, du vet det där med rumänien, började jag att säga.

-Ja, vad är det med det? frågade hon igen och kollade frågandes på mig.

-Jag kan inte följa med, sa jag och kollade upp på henne.

-Jag visste det, mumlade hon och kollade bort.

Jag stod tyst och väntade på svar, vad skulle jag säga?

-Jag kan inte, jag kan bara inte flytta hur som helst, sa jag och väntade på svar.

-Varför vill du aldrig göra något med mig längre, inte för att du någonsin har velat det överhuvud taget men ändå, sa hon och fortsatte att kolla bort.

-Vadå, varför ska jag alltid säga förlåt, du säger aldrig förlåt till mig, det är alltid jag som ska säga förlåt till dig hela tiden, sa jag.

Nu vände hon sig om till mig igen.

-Vadå du!? Så det är du som alltid ska säga förlåt till mig hela tiden, så vad gjorde jag när din pappa slog ner mig, vad gjorde jag när du inte ville hjälpa mig, vad sa jag när du inte ens ville hjälpa mig när dina såkallade vänner slog ner mig, skrek hon till mig.

-Vet du vad, du har rätt, men om jag inte ens får säga nej utan att du ska bli arg på mig så var det nog ett misstag att jag blev kompis med dig, skrek jag tillbaks till henne.

-Visst, gå din väg, jag bryr mig inte i alla fall! Skrek hon till mig.

Jag gick därifrån, jag sket i henne, varför skulle jag alltid säga förlåt till henne. Hon fattar väl själv att jag inte kan åka till nåt land, jag har faktiskt en familj som jag inte vill åka bort ifrån, fast det kan vara jobbiga, fast de kan vara de sämsta som finns så vill jag inte bara åka ifrån dem! Jag kollade baklänges och såg hur hon drog upp armbandet som jag hade gett henne och kastade det ner på marken. Jag brydde mig inte längre, hon fick väl göra vad hon ville med det där fula armbandet.

Kapitel 19:

Jag hade gått till skolan nu, jag stod precis utanför och skulle precis öppna grinden in till skolgården. De yngre eleverna på skolan lekte i den geggiga jorden. Jag gick in, ett stort gäng stod utanför fotbollsplanen, de skrattade och log emot varandra, sedan kollade de emot mig och började viska. Jag kollade ner i marken, de viskade säkert om mig.

Jag var inte längre den coola tjejen som alla gillade, nu var jag ensam, folk snackade taskiga saker om mig, till och med Chloe och Madison gjorde det. De ringde in och nu skulle skolan börja, jag gick sagta emot porten där alla klassrum höll till. De som tidigare hade skrattat och viskat om mig sprang emot mig bakifrån, den längsta av dem knuffade till mig så att jag ramlade på asfalten, folk stannade upp och skrattade åt mig. Den som hade knuffat mig stannade upp och sa:

-Gjorde det ont, ska jag komma och trösta dig? Allt det sa han helt på lådsas, såklart medan han kollade emot sina kompisar och skrattade emot mig. Jag kollade upp emot honom och bet ihop. Det rann blod ifrån såret som jag hade fått. Killen och de andra sprang iväg till deras klassrum medan de flinade högt. Jag kollade ner på mitt ben, det var ett stort, blodigt skrapsår. Jag reste mig upp och gick stapplande iväg emot mitt klassrum. När jag kom in så såg jag hur tomt det var i korridoren, antagligen hade redan alla gått in i klassrummet.

Jag la in min väska i mitt skåp och fortsatte sedan att gå emot vårt klassrum. Jag öppnade dörren och stängde den försiktigt efter mig för att inte göra något ljud ifrån mig. Min lärare kollade surt på mig, han drog upp sin tröjärm och kollade klockan, sedan sa han:

-Varför kommer du 4 minuter sent?

-Jag försov mig, ljög jag och gick till en ledig stol bredvid Chloe.

-Okej, sa min lärare igen och drog ner hans tröjärm igen, sedan sa han:

-Vad har hänt? medan han kollade på mitt ben.

-Jag råkade ramla på väg till skolan, ljög jag.

-Det ser inte bra ut, vill du åka hem? frågade vår lärare igen.

-Nja, kanske, sa jag och kollade ner på såret, det var ju ganska stort, och jag orkade ju inte riktigt vara kvar i denna skitskolan längre idag.

-Du kan kanske få hem efter fotografierna, sa han och kollade ner på mig. Jag orkade egentligen inte ta foton heller men jag orkade inte riktigt bry mig.

Cloe kollade frågandes på mig, sedan vände hon sig emot Maddison och viskade till henne. Jag undrade förstås vad de sa men jag brydde mig inte så mycket utan kollade istället på vår lärare.

-Det jag sa, var helt enkelt att Rami är sjuk idag, sa vår lärare och kollade ut över klassen.

-Det var okej innan, men sedan blev du ju vän med den där idioten Rami, svarade hon och kollade så där retsamt som hon ibland gjorde.

-Det är historia, hon var falskt, svarade jag och väntade på svar.

-Vadå, så ni är inte konpisar längre? frågade Madison.

-Det har vi nog aldrig varit, sa jag igen.

-Okej, sa Madison och kollade fram emot läraren igen.

-Nu får ni ta fram era matteböcker och räkna ifrån sida 126, sa vår lärare och satte sig bakom katedern.

***

-Så, om ni inte är klara tills sidan 129 så måste ni ta hem och jobba tills imorgon, sa vår lärare högt och kollade ut över alla barn som satt knäpptysta på sina platsen. Han log och vände sitt huvud upp till vår klocka, sedan sa han:

-Det är rast om en minut och efter det är det skolfoto, glöm inte det, vi träffas i stora salen då, sa han och lyfte hans vita kopp och tog en klunk kaffe.

Alla barnen sprang så fort de kunde, jag satt kvar på min plats ett litet tag. Vår lärare kollade undrande upp på mig.

-Ska du inte ut på Rast, Christie? sa han och tog en till klunk.

-Jo, men jag ska ut snart, sa jag och kollade mig runt omkring, det var helt tomt förutom han och jag.

-Är det verkligen okej, sa han och kollade ner på mitt ben.

-Ja, jag tror det, jag går hem efter Skolfotot, sa jag och log lite emot honom, han log tillbaks. Sedan började jag sakta gå iväg emot korridoren.

kapitel 20:

Om 7 minuter skulle fotona tas, jag sprang ut ifrån korridoren och öppnade porten, jag såg hur träden på skolgården vajade med vinden. Jag sprang in i ett hus bredvid skolbyggnaden där stora salen fanns. Jag sprang fort upp för en tegeltrappa och in i salen. Alla i klassen satt och stod på 3, små bänkar. Fotografen vände sig om och kollade irriterat på mig.

-Skynda dig, du är 2 minuter sen, sa hon och vände sig om igen emot hennes stora, svarta kamera som stod prydligt uppställt på hennes stativ. Alla i klassen fortsatte att kolla in i kameran och låtsades inte om mig, förutom Chloe, som kollade på mig retsamt.

-Du kan stå bredvid killen i grön tröja på andra raden, sa fotografen och pekade på Michael.

Jag trippade upp på andra raden bredvid honom, han sneglade på mig men kollade sedan rakt i kameran igen. Jag kände mig hatad, av alla. Innan jag blev kompis med Rami så hade jag massor av kompisar, det kändes som om alla bara försvann helt plötsligt. Ingen ville vara kompis med någon som var vän med någon som var, mörk.

Kapitel 21:

Jag var på väg hem, fotona blev inte ens fina. Jag såg ut som en mes på alla. Jag kollade ner på marken, jag var snart hemma. Jag gick långsamt på en liten grusväg fem minuter ifrån mitt hem. Jag kollade ut över gatan, det var ganska få ute eftersom att det var skola och jobb åt de flesta. Jag ökade farten, jag ville vara hemma fortare, Jag gick av grusvägen och sneddade ner till en väg.

Där gick det mycket mer folk. Jag såg mitt hus långt där borta. Jag sprang fort dit, vinden susade emot mig, mina kläder och mitt hår fladdrade fort när jag sprang. Nu var det bara några meter kvar. Jag sprang in i min trädgård, in på gräset och emot min ytterdörr. Mina nycklar låg skramlandes i min ficka, jag tog upp nyckeln och låste upp dörren. När jag kom in så sprang jag fort till köket för där hade jag alla plåster i en liten låda. Jag tog 3 stora plåster och tryckte emot såret, det gjorde ont, såklart. Jag gick in i mitt rum och la mig i min säng, jag orkade inte bry mig om mitt ben mer, nu ville jag bara sova.

Kapitel 22:

Jag vaknade dagen efter, jag hade glömt att stänga av mitt alarm, mitt ben sved inte längre, jag drog upp benet ur täcket och gransakade det, det såg inte jätte smutsigt ut faktiskt. Jag drog sakta av alla plåsterna, det gjorde fruktansvärt ont.

Klockan var 06:21, jag skulle gå till skolan idag, man kunde inte ta ledigt flera dagar för ett sår ju, det var bara igår. Jag klev upp ur sängen för att äta frukost. Jag tog en banan och lite flingor, det tåg långt tid eftersom att jag var trött.

Den var lite längre än min överkropp, randig med grön, rosa och lila och såg jätte barnslig ut, men alla mina snygga tröjor var i tvätten idag så jag kunde inte ta någon av dem. Min familj började inte dagis och jobb lika tidigt som jag idag, pappa började först vid 09:30 och mina syskon skulle börja klockan 09:00. Eller i alla fall Anthony skulle börja klockan 09.00, inte Jacob, han var fortfarande sjuk. Jag valde en svart, kort kjol och ett par svarta strumpbyxor.

Efter det var klockan 17:10, det var dags för att ta på mig skorna. Jag valde ett par militär gröna jympa skor. Jag hörde hur Jacob hostade ifrån hans sovrum. Det var dags för att gå, jag slängde på mig en tunn jacka och gick.

***

Jag var framme i skolan, folk tittade konstigt på mig, jag kollade tillbaks, från och med nu skulle jag inte bry mig ett dugg om vad andra tyckte om mig. Jag gick fort in till porten, folk stod inne i korridoren och snackade, ingen brydde sig om mig, ingen sa ens hej. Jag gick till mitt skåp, plötsligt såg jag något, någon hade skrivit något på den, jag granskade det noga, det var svårt att se, färgen hade smetats ut.

Plötsligt såg jag vad det stod, det stod: hora.

Jag kände hur det långsamt vattnades i mina ögon, hur kunde de? Vem hade skrivit det? När hade den personen skrivit det? Jag ville bara försvinna. Jag öppnade dörren till skåpet och lade in min ryggsäck. -RIIIIIIIIIIIING, hördes det ifrån vår skolklocka, det var dags att gå in. Eleverna samlades utanför klassrums dörren för att få gå in, vår lärare öppnade till oss.

-Är det bättre med benet? frågade han mig när jag gick förbi.

-Aa, sa jag och log.

Första ämnet var matte.

Kapitel 23:

-Så, nu är det rast helt enkelt, sa vår lärare och plockade ihop hans böcker och la i dem i hans väska. Alla drog ut deras stolar och sprang så fort de kunde till dörren innan vår lärare fortsatte då allt blev helt tyst. Vår lärare satt tyst kvar inne i klassrummet och drack lite kaffe. När jag kom ut så stod det där gänget som tidigare hade viskat om mig vid fotbollsplanen. Jag ville inte bli knuffad igen så jag gick motsatta hållet.

Plötsligt kände jag en hand på min axel, det var Madison.

-Så snygg tröja du har, sa hon till mig och flinade. Alla eleverna kollade på henne och mig.

-Va? sa jag och kollade ner på min fula tröja.

-Aa, den är jättesnygg, jag såg den inte innan men du är verkligen... Unik, sa hon igen och kollade runt sig. Nu stod säkert 20 elever bakom henne, resten stod vid deras skåp och kollade där ifrån.

Jag gick ett steg bak, vad hade hänt? Folk som jag tidigare hade varit mina vänner hade antagligen bara varit falska.

Jag vände mig om för att kolla om någon kunde hjälpa till. Men mitt försök om hjälp var helt lönlöst, ingen var där förutom de som kollade på.

-Jag håller med, superfin, sa Michael sarkastiskt och log emot mig. Sa inte Madison innan att han gillade mig. Jag kollade ner i marken. Stengolvet var smutsigt och lite dammigt.

-Att du aldrig har fattat att ingen någonsin kommer att gilla dig, sa Madison och log falskt. Jag kände hur hon kom närmare mig med hennes händer och puttade hårt ner mig på marken.

***

Jacob låg i hans säng. Han saknade pappa, han var ute och handlade mat till Jacob. Jacob var trött på att vara sjuk, inget var roligt då, det ända man fick äta var äcklig soppa och dricka te. Jacob drog av sig hans tjocka täcke och hoppade ner på golvet. Han var yr och allt snurrade långsamt i hans huvud. Han gick staplande iväg i huset. Kollade sig om i vardagsrummet. Det var helt tyst. Sedan gick han sagta iväg till köket, där var det ingen håller.

-Hallå? Sa han och kollade sig runt. Han gick vidare till korridoren, som i dem andra rummen så var det helt tyst där med. Sedan kom han ihåg, han var ju ensam. Han ville utforska nu när han var själv. Han gick till Christies rum, det rummet var det mest spännande av alla rummen. Hon hade så många hemligheter, kändes det som.

Han kollade sig runt omkring i rummet, plötsligt såg han något som stack ut ifrån hennes skrivbord. Han var inte tillräckligt lång än för att se vilken bok det var men han gick dit. Han trippade bort till bordet och drog ner boken, den ramlade ner på golvet. Jacob plockade upp boken från golvet och försökte läsa, men han var inte så bra på det än och texten var för liten så han kunde inte läsa den. Plötsligt hörde han hur ytterdörren smälldes igen, nu kom pappa hem. Han sprang in till hallen där hans pappa stod med en matkasse i hans stora hand.

-Varför är du uppe och går? Du ska vila, frågade Jacobs pappa och kollade på honom.

-Jag ville bara utforska, sa Jacob och kollade beundrande upp mot sin pappa.

-Killar leker inte, sa han och kollade på vad Jacob hade i sin hand.

-Vad är det? Frågade han sedan när han såg att det var en bok.

-Den låg på Christies bord men jag kunde inte läsa den, sa han och kollade undrandes på boken.

-Jag tar den, sa hans pappa och tog boken.

Kapitel 22:

Jag låg kvar på golvet, folk kollade på mig och skrattade. Dörren ifrån vårt klassrum öppnades häftigt, det var vår lärare.

-Vad händer här?

-Christie ramlade bara lite, sa madison och log emot mig.

-Säkert? sa vår lärare och hjälpte mig upp. Jag ville bara skrika, bara skrika ut hur mycket jag hatar alla, hur mycket jag bara ville dö, dö och försvinna, försvinna för alltid.

-Christie? sa han igen.

-Nej, mumlade jag.

-Vad sa du? sa han.

-Jag sa nej! Jag orkar inte mer! Kan ni bara gå, sa jag och sprang så fort jag kunde ut på skolgården, ut ur skolan, upp på den stora vägen och in på grusstigen. Jag grät, så mycket har jag nog aldrig gråtit, jag kände mig hemsk, jag hatade alla i min skola! Jag ville bara dö! Jag sprang ut på gräset och över en till väg, jag såg mitt hus. Jag sprang fortare, fortare, och ännu fortare. Jag sprang in i mitt hus så fort som jag bara kunde gråtandes.

-Hallå? ropade jag högt och tog av mig min jacka, det hade varit för varmt för att ha på sig jackan. Jag sprang fort in i mitt rum, precis då öppnades ytterdörren.

-Hej, sa en röst som jag mycket väl kände igen. Det var pappa, men den kändes, konstig, han öppnade dörren intill mitt rum.

-Hej, sa jag och kollade upp på han. Pappa stängde dörren bakom sig och satte sig på en stol. Han höll en tom, stor ölflaska och drog upp något bakom hans rygg, det var min dagbok! Hade han läst den!?

-Jacob hittade denna på ditt skrivbord, sa pappa och kollade strängt på mig. Jag svarade inte, jag visste vad som skulle hända, han skulle bli arg.

-Vem är Rami? sa han.

-En kompis, sa jag tveksamt, hon kanske inte ville vara min kompis med mig men jag hade ingen annan än henne.

-Jag sa att du inte fick vara vän med henne ju, sa pappa.

-Varför inte? sa jag och kollade oroligt på honom.

-Det fattar väl du själv, hon är en negerflicka, du ska inte vara med sådana, sa han och kollade mig rakt in i ögonen.

-Men det spelar väl ingen roll? Hon är i alla fall min kompis tror jag, sa jag och kollade ner i golvet.

-Säg något då?

Jag satt kvar, detta var min värsta dagen i mitt liv.

-Hon är min vän tror jag, okej?

-Det är hon inte alls, sa han och tog en klunk av flaskan.

-Det är hon visst, mumlade jag.

-Håll tyst, sa han och reste sig hastigt upp och drog mig intill sig, han viskade något i mitt öra.

-Du får inte, fattar du, du får inte vara vän med henne.

Jag kände hur tårarna trängde sig fram, han hade aldrig varit såhär mot mig.

-Fattar du!? skrek han i mitt öra och skakade om mig.

-Vad händer? Hörde jag hur Jacob sa ifrån hans vägg.

-Inget, sa pappa och kollade på mig. En tår rann sakta ner ifrån min kind. Jag tog tag om en av hans handleder och försökte trycka bort honom men han var för stark.

kapitel 23:

-Du bestämmer inte över mig! skrek jag emot honom. Pappa stelnade till, jag hade aldrig varit såhär emot honom, det var alltid han som bestämde. Jag släppte taget om mina armar och backade ett steg. Jag stod kvar som en staty. Han reste hastigt hans hand och riktade den emot mitt huvud. Jag kände en hård stöt emot min haka. Jag hade ramlat, jag låg ner på marken och kollade upp på pappa, han stod kvar där uppe men lämnade därefter mitt rum, smällde igen dörren efter sig och gick.

Jag skulle iväg härifrån, fort. Inte en chans att jag stannade mer. Jag packade mina finaste ägodelar i en gammal ryggsäck som jag fick av mamma när jag var liten. Jag gick sakta runt i rummet för att bestämma vad jag skulle ha med mig.

Dagboken, mitt fotografi av mamma, mina sparpengar, mitt vänskaps armband med rami, hon kanske hade slängt det men jag visste att hon var den ända som någonsin hade brytt sig om mig, hon kanske hatade mig men jag brydde mig inte längre. Jag kollade runt i mitt rum för sista gånger för att ta adjö, detta var antagligen sista gången jag var därinne. Jag torkade mina tårar som sakta rann ner för mina kinder.

Det var dags att gå, jag sprang in till hallen och drog på mig mina utslitna skor och min huddie. Jag slet upp ytterdörren och sprang iväg, jag brydde mig inte vart, bara jag kom bort ifrån detta stället! Jag traskade ut ifrån huset, förbi en massa träd och gräsmattor, jag sprang upp på en grusväg bredvid en äng, därborta låg Ramis hus. Jag sprang fortare och fortare bort mot det fallfärdiga huset. Jag var inne på bakgården nu, jag gick på deras lilla gräsmatta och knackade hårt på deras ytterdörr, plötsligt öppnades dörren, det var Rami.

-Jag följer med till Rumänien, sa jag och log emot henne.